

Internationale jeugdfederatie voor Natuurstudie en Natuurbescherming

door J. Mennema

Het is — historisch gezien — een bekend verschijnsel, dat na een oorlog een grote neiging bestaat op velerlei gebied een nauwere internationale samenwerking tot stand te brengen. Veel opgekropte energie barst los en ideeën, geboren in een tijd, waarin alleen de toekomst zin voor bestaan gaf, kunnen aan de praktijk worden getoetst. Hoe vaak dan blijkt, dat in de vele denkbeelden even zo vele fouten geslopen zijn, leert deze praktijk, wat meestal gemerkt kan worden aan een groots falen van het even groots opgezette plan. De drang tot samenwerking heeft ook de jeugd op verschillende fronten duidelijk gedemonstreerd. Onder de natuurminnende jeugd had het verplichte oorlogse huisarrest een drang naar buiten doen ontstaan. Al spoedig na de oorlog bleek Nederland te klein om hieraan voldoende te beantwoorden en al ras werden de grenzen overschreden. In verschillende landen kwamen deze Nederlandse jongeren in aanraking met gelijkgestemden en velen wisten buiten ons land iets te vertellen over die werkelijk eigenaardige gemeenschap — in de strikte zin van het woord —, die de N.J.N. (*Nederlandse Jeugdbond voor Natuurstudie*) is. En het is verheugend te noemen, dat in sommige landen deze N.J.N.-ers werkelijk veel hebben bijgedragen tot het oprichten van soortgelijke verenigingen.

Het buitenlandse contact begon in de N.J.N. een eigen plaats te krijgen. Met de nieuw opgerichte verenigingen werd gecorrespondeerd en van gedachten gewisseld en in het begin bloeide ook de particuliere correspondentie. In 1950 nam het toenmalige hoofdbestuur van de N.J.N. het gelukkige

Een jarige in het internationale kamp 1954 op Terschelling wordt internationaal toegesproken.

Foto: Till Pralle (Hamburg)

initiatief om op Terschelling een internationaal kamp te organiseren. Een bepaald doel had dit hoofdbestuur zich niet gesteld: men wilde elkaar beter leren kennen en met elkaar op excursie gaan.

Toen in 1952 de U.I.P.N. (*Union Internationale pour la Protection de la Nature*) in België ook een internationaal kamp organiseerde, had dit meer achtergrond: de aanwezige jongeren vertrouwd te maken met enkele algemene natuurbeschermingsproblemen en met de toestand in de verschillende landen, vanuit natuurbeschermend oogpunt gezien. In latere jaren werden de kampen onder auspiciën van deze U.I.P.N. in verschillende landen georganiseerd door jeugdbonden voor natuurstudie in die betreffende landen. En alweer bleek het onvergelijkelijke Terschelling — waar de N.J.N. in 1954 een internationaal kamp organiseerde, maar nu op bovenvermelde manier — een belangrijke plaats onder de rij van internationale kampen in te nemen. Hier toch werd de idee geboren, dat al het internationale werk organisatorisch langzamerhand naar een internationale federatie moest groeien. De ontwikkeling was onontkoombaar. Toen dan ook op het congres van de U.I.P.N. in 1954 te Kopenhagen verschillende afgevaardigden van jeugdbonden aldaar aanwezig waren, kon een „standing committee” worden opgericht, dat op het volgend congres — te Edinburgh in 1956 — verslag zal uitbrengen over de bevindingen opgedaan bij het onderzoeken van mogelijkheden om te komen tot oprichting van een *Internationale Jeugdfederatie voor Natuurstudie en Natuurbescherming*.

Daar deze commissie (bestaande uit een Zweedse, een Schotse — werkzaam bij de U.I.P.N. te Brussel —, een Duitser en twee Nederlanders) over — weliswaar zeer minieme — geldmiddelen beschikt, is het mogelijk een uitvoerig schriftelijk contact te hebben over vele zaken de federatie betreffende (helaas laten de geldmiddelen een normaal mondeling contact niet toe!). Het is de voorbereidende commissie dan ook gelukt om de deelnemers van het internationale kamp 1955, gehouden in Duitsland, een ontwerpstatuut aan te bieden, dat daar dan ook zeer uitvoerig besproken is.

Voor Nederland brengen de statuten de moeilijkheid met zich mee, dat de federatie als leeftijdsgrens denkt aan te nemen 27 jaar. Alle jongeren tussen 23 en 27 jaar — behalve degenen, die behoren tot de C.J.N. (*Christelijke Jeugdbond van Natuurvrienden*) — kunnen dan niet aan federatieve activiteiten deelnemen, omdat zij zich niet bij een lid van deze federatie kunnen aansluiten. De leeftijdsgrens van de N.J.N. is namelijk 23 jaar en een verhoging van deze leeftijdsgrens zou een aantasten van het wezen van de N.J.N. betekenen.

Bij het zoeken naar een oplossing voor dit probleem werd niet in de eerste plaats gedacht aan het stichten van een nieuwe natuurstudie bedrijvende gemeenschap, maar aan aansluiting bij de K.N.N.V. Dit kan om twee redenen uiterst gunstig werken: allereerst biedt de K.N.N.V. deze werkgemeenschap voor internationale natuurbescherming een grotere bestaanszekerheid, maar in de tweede plaats kan het belang van deze werkgemeenschap reden zijn, dat vele oud-N.J.N.-ers zich direct aansluiten bij de K.N.N.V. Weliswaar met het doel lid van deze werkgemeenschap te kunnen worden, maar het zal dan de taak van de afdelingsbesturen zijn deze jongeren op waardige wijze in de afdeling te ontvangen. Mochten er in enkele plaatsen vele jongeren bijeen komen, dan zou een jongerengroep kunnen ontstaan, zoals in Amsterdam en Rotterdam, waarvan de laatste

vooral een goed voorbeeld is, hoe zo'n jongerengroep een goede schakel tussen N.J.N. en K.N.N.V. kan zijn.

Wij hopen daarom, dat de K.N.N.V. een dergelijke gemeenschap voor internationale natuurbescherming spoedig in het leven zal roepen. Dan kunnen deze zomer alle vertegenwoordigers van de Nederlandse natuurhistorische jongeren aanwezig zijn in Oostenrijk, waar de Internationale Jeugdfederatie voor Natuurstudie en Natuurbescherming zal worden opgericht.

Internationale botanische studie op Terschelling.
Foto: J. Mennema

Natuurbescherming en jacht

door Dr A. C. V. v. Bemmelen

(Afd. Natuurbescherming en Landschap van het Staatsbosbeheer)

Over de verhouding tussen Natuurbescherming en Jacht zijn de meningen wel buitengewoon sterk verdeeld. Dit blijkt zijn oorzaak te vinden in het feit dat men onder deze termen zeer verschillende zaken verstaat. Vandaar dat het noodzakelijk is deze begrippen nader te bepalen.

De Natuurbescherming heeft in de eerste plaats ten doel de verarming van flora en fauna te voorkomen. Wil men echter de afzonderlijke soorten planten en dieren beveiligen, dan doet men dit het beste door de levensgemeenschap, waarvan de soort die men beveiligen wil deel uitmaakt, in zijn geheel te beveiligen. Immers, vele soorten planten en dieren verdwijnen niet door actieve uitroeiing, doch door aantasting van het milieu. Men zal er zich in de practijk dan ook op toelagen het natuurlijk evenwicht in daarvoor geschikte gebieden zoveel mogelijk te bewaren. Terreinen waar een natuurlijk evenwicht heerst zijn in ons land nauwelijks meer te vinden, steeds speelt de factor „mens” een belangrijke rol. Men spreekt dan van half-natuurlijke terreinen. Daaronder zijn er echter vele die ons als „natuurlijk” aandoen, ik behoef slechts het overbekende voorbeeld van de heide te noemen. Bij zulke terreinen streeft men nu juist niet naar een natuurlijk evenwicht, doch naar een evenwicht waarin de factor mens mede een rol speelt. Men beheert deze terreinen op zodanige wijze, dat een bepaalde toestand gehandhaafd blijft (bv. afbranden van de heide). Is dit het enige oogmerk, dan gebruiken wij hiervoor tegenwoordig wel de term „natuur-techniek” of „natuur-beheer”.